

AGREGY

SKANDINÁVIAI MAGYAR IRODALMI ÉS MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT
Szerkeszti: Tar Károly Munkatársak: Kovács Ferenc (helyettes szerkesztő), Dr. J. Kovács Magda, Mayer Hella, Pető Tünde, Sente Imre (örökös munkatárs)

Szeles Judit

Strömstadban

1.

Már az is bizonytalan, hogy
mikor költöztünk ide:
vagy 2001-ben, vagy 2003-ban.
Egyes források szerint hivatalosan
csak 2003-ban, mert akkor kaptuk meg
a bevándorlási hivataltól a papírokat.
De valójában 2001-től rendszeresen
megjelentünk Strömstadban –
mint a költözőmadarak,
például a darvak.

Igen, a papírokra sokat
kellett várni. Másfél évet.
Mivel a svéd hivatalok
rendkívül elodázzák
a letelepedési engedélyek kiadását.

Egy Opel Astrával érkeztünk
a békésnek látszó kisvárosba.
Megállás nélkül vezettük végig
a kétezer kilométert. Vagyis
valahol Hallandban a lankákon
megpihentünk egy fél órára.

Azt az útvonalat jártuk be,
amit Domi javasolt
az egyik versében.
Mert az óránkat
versekhez vagy filmekhez
igazítottuk abban az időben.

Június három vagy négy lehetett.
A Martin kocsiját feltörték,
a sztereót kiszereelték belőle.
Úgy lógtak ki a kábelek,
mint a madárbél.
Amikor megérkeztünk.
A vaságyra vadrózsaszirmokat
szórtak, úgy vártak.
A konyhában pedig
egy hatalmas tál garnéla volt.
A koffereket, szatyrokat,
bicikliket lepakoltuk,
hogy a békések ne hogy ellopják.
És végre aludhattunk.
Másnap olyan szikrázó
napsütés lepte meg a várost,
hogy a napsugarak
kilyuggatták a szemünket.
Anki teraszán grilleztünk,
emlékszem, karcos levegőben.
Kardigánban, dzsekiben
fagyoskodtunk, pedig nyár volt.

2.

Próbáltam kicselezni a hideget.
Vettem egy borzas pulóvert,
kapucnija is volt. Borinak
ugyanolyan vettünk.
És kísérteltünk a tengerpartra.

Strömstadban mindig fúj a szél.
A napszemüveg a szél ellen is véd,
meg a szűrős napsugarak ellen.
Amióta Csernobilban reaktor robbant,
nem tanácsos védőfelszerelés nélkül
sétálni Strömstadban a sugarakban.

A ház

Ez a szuterénház, olyan egy betonbunker, mint ennek az alsó szintje, belemarva a sziklaoldalba, belerobbantva-vésve, hogy sír a hegyoldal.

Fel kellett tépni a poratkás megbarnult padlószőnyeget, egérrágott szarrongy lett belőle, több négyzetméter, amit az ablakon dobtunk ki.

Meg kellett tisztítani minden kis négyzetméterét *grön sá pával*, folyékony szappannal, amit a fenyőből nyernek ki. Mindent fenyőből nyernek ki, az emberek fejéből is csurog a ragacsos gyantalé.

Stig Hjalmarssonék laktak itt, az ő kávékészletüket kellett ríptyára törni a telekhatáron álló kerek szikladombon. A Stig csoszogását lehetett éjszakánként hallgatni. És láttuk a nevét bevésve a ház szemöldökfájába.

Azt is mondták, hogy ki kell füstölni. Nagy csomag zsályával jártuk közbe a házat, ahol doh és kloáka szag volt. Sokáig nem segített a szent zsálya füstje, csak szemünket bántotta. Nem tudom, mikor tettük magunkévá a szuterénházat, igazából soha nem sikerült,

az épület mögötti sziklaszoros fölött egyszer megjelent a hely őrzője, egy fehér lovas, legalább tíz méter.

Beateberg

1.

Svenről csak annyi emlékem maradt, hogy az ínyén bagóval aludt, míg a másik szobában Rune éppen a linóleum padlóra szart.

2.

Ingrid egy stroke után kiterítve feküdt a multifunkcionális ágyon. Semmije nem mozdult már. Mellette kellett ülnöm az utolsó órában. Beszéltem hozzá, mert szerintem hallott.

Fogtam a kezét. Amikor azt mondtam, milyen szép, és hogy szeretem, mintha megmozdította volna igen, megmarkolt. Aztán már csak halott.

3.

Volt a folyosónak egy örök lelkiismerete, és minden lében kanál, egy összeaszott néni, aki kint ült és figyelt. Hallotta, hogy megsörren az osztály telefonja, és látta, hogy Rune, aki a linóleumra szart, a telefon felé rohan, azt felkapja, és azt mondja: Strömstad rendőrség, Rune Folke.

4.

Runének nem volt szabad telefonálnia.
Demens volt, és folyton a lányát hívta.
Kiszerezték a készüléket a szobájában,
de az osztály folyosóján még volt pár.

Sót, egyszer átment a szomszéd
szobába,
ahol Gunillát megkérte, hogy
használhassa az övét.
Szépen felhívta a lányát, aki rendőr volt
Strömstadban.
Meggérdezte a lány az apukáját, hogy
honnan tudta felhívni.
Rune azt felelte:
Itt vagyok a Värmland-hídnál.
Pedig az öregotthon egy pisis
szobájából beszélt.

Meghalt

Disznó meghalt.
Szétrobbant az aortája.
A legjobb barátod,
ívócimborád volt.
Barna ingben, nyakkendőben
ücsörgött, várta az ingyen sört
a vasárnapi istentisztelet után.

Amikor Disznó meghalt,
tiszteletére halotti tort tartottak
a kedvenc kocsmájában.
Nem láttalak még sírni előtte sose.

Harangláb

A falu bolondja és az ócskás
minden nap a főút szélén,
a használtkeresedés előtt állt.
Hátul, a hűtőben *folköl* nevű sör,
gyenge, de sokat lehet inni belőle.

A falu bolondja is alkoholista volt,
a patakon túl lakott az anyjánál.

Egy este hazafelé tartott a hídállón át.
Szakadt az eső, megcsúszhatott.

Az ócskás hiába várta másnap
a sörös pajtikáját a vizitre.
A víz elvitte, a víz elvette.
A falu templomára nem húztak tornyot,
szemben, az út másik oldalán állt
a gyülekezeti helyiség mellett
a fenyőfából ácsolt harangláb.

A bolond halálakor egy medvét
láttak a harangláb körül csatangolni.
Mesélték is, hogy *Björn* (medve) jár ott.

A betegápoló

A nyáron sokat helyettesítettem
a *Beateberggårdenben*, az öregeknél.
Mindenkit felvettek helyettesnek,
csak svédül kellett tudni egy kicsit.

A betegek mindig reggelre haltak meg.
Mire én elkezdtem a munkát,
már felállították a ravatalt:
gyertyák, fehér műrőzsák,
csipkefüggöny.

A halottat előző éjjel mosdatták meg
az éjszakás nővérek és betegápolók,
nekem csak annyi volt a dolgom,
hogy sirassak egy kicsit.

Ahogy a sziklába belevág a véső,
vagy ahogy megcsurran a fenyőgyanta,
tömjénfüst és enyhe formalinszag
facsarta az orrom, sírtam.